

- У тебе багата уява як на работа.
— Уява надає життю більше барв.

Якось уночі робот Роб-1 тихесенько відчинив вікно. Він виліз назовні та якусь хвилю висів, смикаючись, на підвіконні. Його руки довшали й довшали, він поволі спускався й спускався, аж поки опинився надворі. Щойно торкнувшись ногами твердої землі, Роб запищав із захвату. А тоді хутко дав драла. Адже знав, що його збираються незабаром продати й він муситиме тяжко працювати на хазяїна вдень і вночі. Зрештою, саме для цього винахідник Роба навчив його всього, що сам знав і вмів. Та Робові гвинтика в голові не бракувало. У нього були зовсім інші плани...

Він не хотів ставати слугою. Натомість прагнув сам зажити добре! Побачити визначні місця цього світу — ось чого він хотів. І пізнати всі дивовижі, які може подарувати життя.

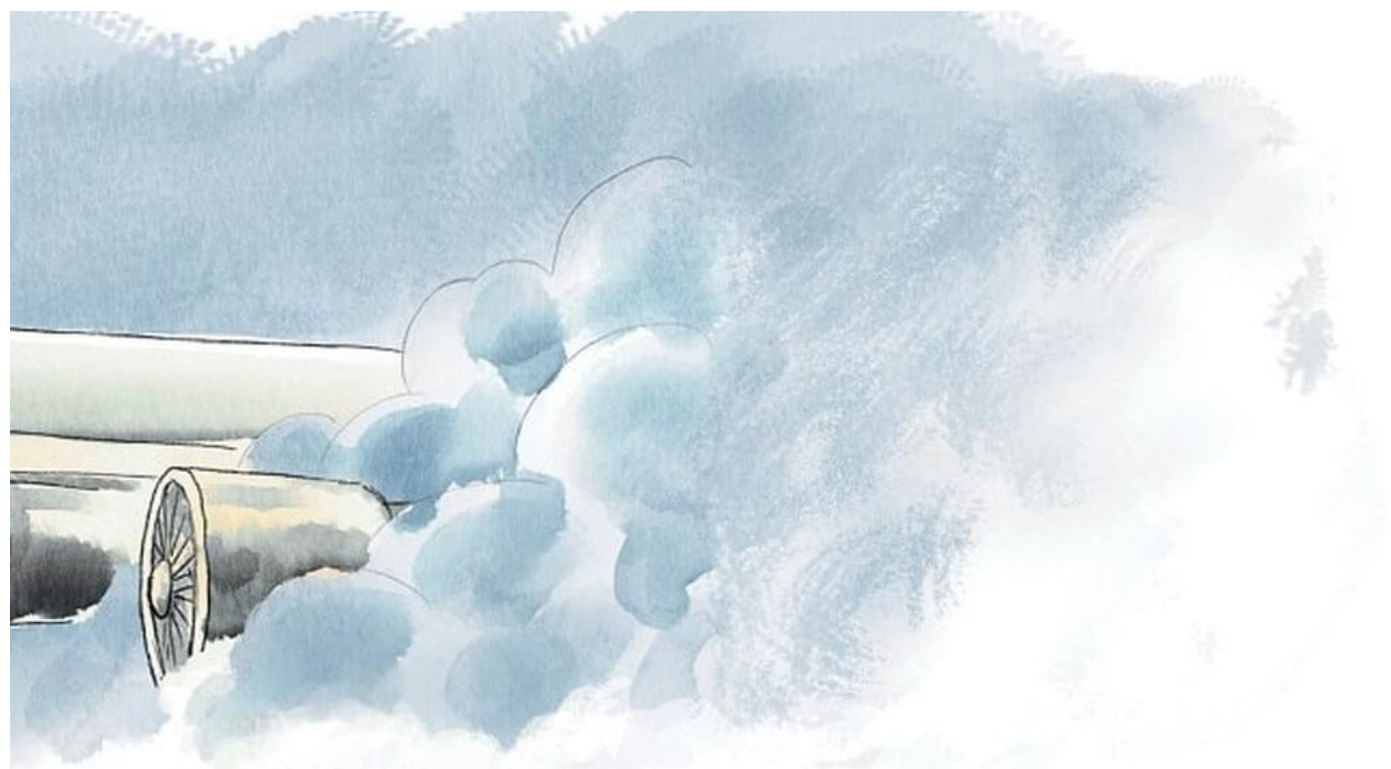

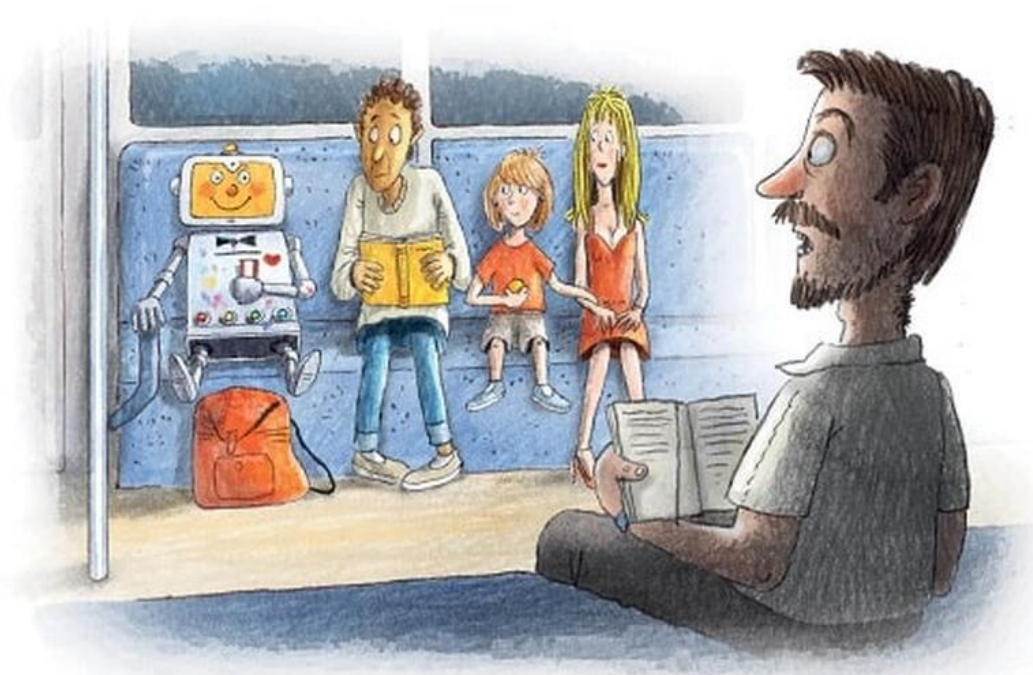
Коли на заводі помітили, що 1-го номера бракує, його вже й слід загуб.

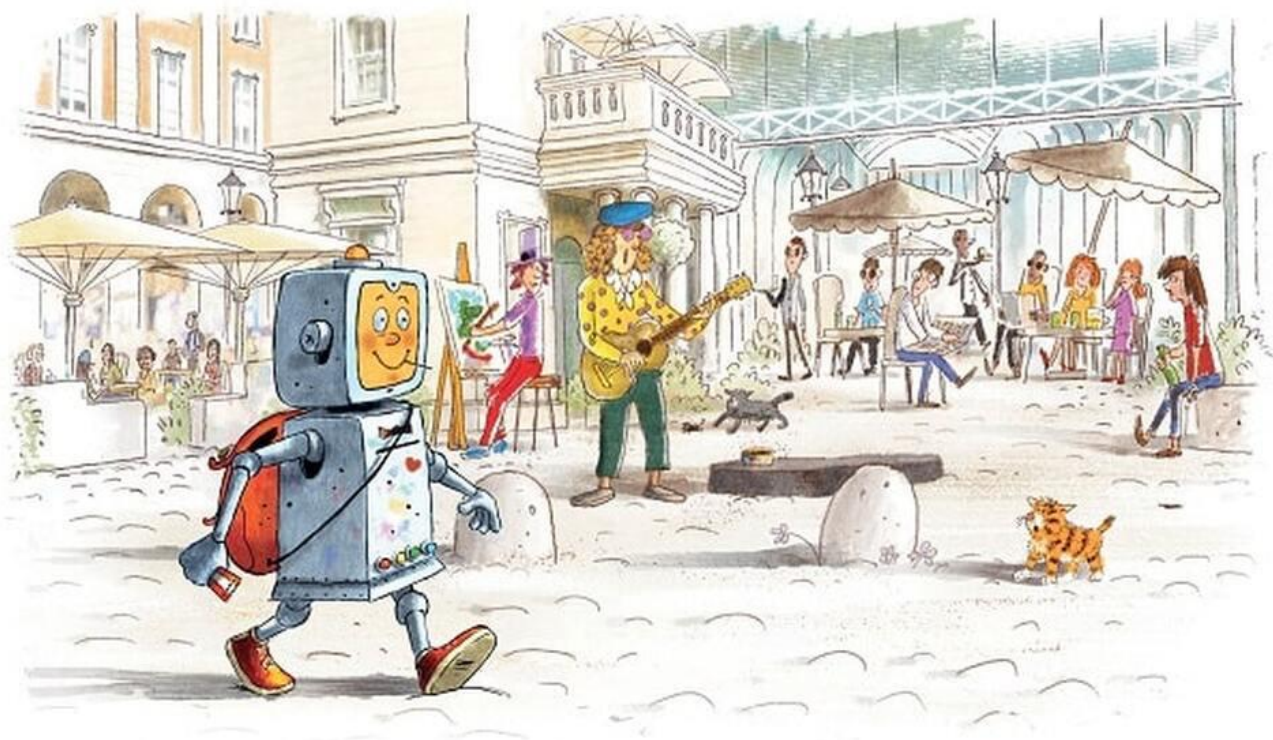
Якщо бути точним, Роб тієї миті летів на пасажирському лайнері до столиці Англії — Лондона. Лондон був одним із тих місць, де він завжди мріяв побувати. Йому подобалися англійська ввічливість, англійський гумор, а найбільше — англійська попмузика. Політ був такий захопливий! Роб бачив світ з висоти й почувався вільним птахом — оце була пригода!

Після приземлення Роб поїхав у центр міста на метро, раз по раз ловлячи на собі здивовані погляди людей у вагоні. Дехто з них сміявся й, хитаючи головою, казав: «Який тільки одяг не начепить сучасна молодь, щоб привернути до себе увагу!» Нікому й на думку не спало, що цей дивак не переодягнувся роботом, а був ним насправді! Тож попутники невдовзі дали Робові спокій і повернулися до власних справ...

no Verke

Багато пасажирів зійшло на зупинці під назвою «Ковент-Гарден». Не вагаючись, Роб рушив слідом за ними, оскільки місце здалося йому цікавим.

— Овва-а-а! — вигукнув робот, радіючи, що не помилився.

Око тішили криті ринки. Тут були барвисті ятки, торговці, вуличні артисти й співаки. А ще цілі юрмища роззяв! Роб не міг надивитися на веселий гармидер, що панував навколо.

— Овва-а-а! — знову й знову виривалося в нього.

І з кожним «овва-а-а!» вмонтована в око автоматична камера робила знімки, зберігаючи те, що Роб побачив тієї миті. Він фотографував усе, що здавалося йому особливим, — для вбудованого альбому спогадів.

Аж ось увагу Роба привернув кудлатий пес. Той саме збирався поцупити зі стола недоїдки. Та на заваді йому стала буркотлива офіціантка.

— Забирайся геть, нахабо! — гаркнула вона. — Це тобі не ресторан для собак!

Понуривши голову, пес побрів геть. Раптом він злякано підскочив і вочевидь хотів щодуху тікати. Однак на шиї в нього вже був зашморг, який влучно накинув гицель — ловець собак.

